

[Indenrigs- og boligministeren.]

børn. Den skævhed, som eksisterer imellem lejeniveauerne, henviser et flertal af de unge ægtepar til at bosætte sig i de nye boliger, og det er derfor her, man kan vente en stærk forøgelse af børnetallet.

Jeg har lagt mærke til, at de huslejetilskud, som byggestøtteleven hjemler, volder de pågældende kommuner megen bekymring, og selvom jeg ikke tror, at det — når alt kommer til alt — drejer sig om særlig store beløb, så mener jeg dog, at det her er rimeligt at tilvejebringe et fællesskab mellem hovedstadskommunerne. Jeg har derfor i det forslag, som her fremsættes, foreslået, at udgifterne til huslejenedsættelser for børnerige familier fordeles på hele hovedstadsområdet efter folketal. Dermed opnår man, at de gamle, udbyggede hovedstadskommuner kommer til at bære også en del af omegnskommunernes udgifter til huslejetilskud.

Forslaget går imidlertid kun ud på, at det er tilskuddene til familier med 3 børn og derover, som kan komme til udligning på hele området. Når jeg ikke har villet stille forslag om, at man skulle have refusionsmuligheder også for tilskud til 2 børn, skyldes det først og fremmest den bestemmelse, som man enedes om i sommeren 1951, da rigsdagen i byggestøtteleven fastslog, at kommunerne selv kunne afgøre, om de ønskede at yde huslejetilskud til tobørnsfamilier eller kun til familier med 3 børn og derover. Det ville derfor ikke være rigtigt nu at tvinge hovedstadskommunerne til at indføre tobørnstilskuddet og dermed afskære dem fra den valgfrihed, de netop har fået tillagt ved revisionen af byggestøtteleven i 1951, en valgfrihed, som gælder for alle andre kommuner hele landet over.

Det er ifølge sagens natur meget svært at beregne, hvad disse huslejetilskud kan komme til at betyde for den enkelte kommunes økonomi. Jeg tror, at man gør sig visse overdrevne forestillinger. Vi har i boligministeriet forsøgt at foretage en beregning af hele dette forhold. Under forudsætning af at vi holder os til familier med 3 børn og derover, og forudsat at fordelingen af de børnerige familier over kommunerne procentvis vil være den samme som nu, vil mit forslag betyde, at samtlige

omegnskommuner får en nedsættelse af deres udgifter til dette formål og de gamle kommuner en forhøjelse. Nu har man naturligvis ikke lov til uden videre at gøre den forudsætning, at børnetallet også i fremtiden vil fordele sig på samme måde som nu. Man må vel regne med, at børnetallet i omegnskommunerne vil komme til at stige forholdsvis stærkere end børnetallet i de udbyggede kommuner.

Hvis vi følger byudviklingsplanen, skulle det samlede børnetilskud (ekskl. tobørnsfamilierne) blive tredoblet fra nu af og frem til 1965. Den del af de faktisk afholdte udgifter vedrørende huslejetilskud, som kommer hovedstadskommunerne ved, udgør for 1950—51 lige ved 900 000 kr. — jeg taler stadig om huslejetilskud til familier med 3 børn og derover. I 1964—65 skulle tallet være vokset til lige ved 2,8 mill. kr.; det er den størrelsesorden, det drejer sig om.

Lovforslagets virkninger fremgår af nogle få eksempler. Københavns kommune, som i øjeblikket har udgifter på godt 600 000 kr. til dette formål, vil i 1965 uden den her foreslåede lovændring have udgifter på lige ved 800 000 kr. og, hvis forslaget er gældende lov til den tid, få en udgift på 1,5 mill. kr. For Frederiksbergs vedkommende er den nuværende udgift 33 000 kr.; denne udgift vil vokse til 127 000 kr. og, hvis det høje ting følger mit forslag, til 250 000 kr. i 1965. For Gentofte kommunes vedkommende, vil der være omtrent balance, for såvidt som det forventede børnetal efter de gældende lovgivningsregler i 1964—65 vil kræve en udgift på 203 000 kr., medens kommunen, som deltager i refusionen, ialt skulle udrede 208 000 kr. For alle andre kommuners vedkommende vil der være tale om en nedsættelse både straks og senere, hvis disse forslag følges. Man vil heraf se, at Københavns kommunes forhøjelse ved den stigning, der tænkes at finde sted i børnetallet, bliver fra 800 000, som i 1965 vil være Københavns kommunes byrde efter de nugældende regler, til 1½ mill. kr. Frederiksberg får en stigning fra 127 000 til 250 000, mens derimod Gentofte, der endnu ikke har nået den udbygningsgrad som København og Frederiksberg, vil komme i den situation, at det praktisk talt vil komme til at gå lige op, mens alle de mere jomfruelige omegnskommuner vil komme